

No. 2083/1927.

GRIGORIE

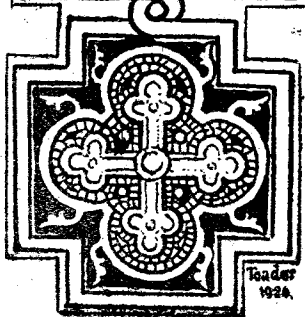
din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, precum și al părților anexate din Bănatul-Timișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierescă!

„Adu-ți aminte de Domnul Iisus Hristos, care s'a sculat din morți“
(II. Tim. 2 v. 8).

Aceste cuvinte le adresează Sf. Apostol Pavel către episcopul Timoteiu, după ce mai înainte îi dorise ca Domnul să-i dea înțelegere întru toate. Ii dorise deci ca mai presus de toate să aibe înțelegere față de învierea Domnului. Da iubiților, pentru că zice acelaș sfânt Apostol: „dacă Hristos nu s'a sculat, zadarnică este credința noastră“ (I Cor. 15 v. 17). Mântuitorul prin învierea sa „*incepătură celor adormiți s'a făcut*“ adică învierea Domnului este chezașia învierii tuturor oamenilor.

Cine nu se oprește deci în calea sa pământească auzind de învierea Domnului? Crede cel ce aleargă după averi și plăceri că Domnul, care a biruit moartea nu va putea birui iubirea de sine a omului? Cred răutăcioșii și pizmătăreșii zilelor noastre că biruitorul morții nu va înfrângere răutatea și pizma lor, când nici nu gândesc? Temeți-vă și vă înfricoșați voi toți cari folosiți biserica lui Hristos pentru interesele voastre mărunte, că biruitorul morții vă va face să plângeți pe cei ce râdeți acum!!! Căci Mântuitorul n'a suferit moarte și nu a înviat pentru capricii și ambiții omeneșii. Mântuitorul nu se mulțumește ca toată răutatea omenească să se ascundă sub cuvintele de: „Hristos a Inviat“ rostite cu buze făjarnice. Nu. Altceva așteaptă dela noi Domnul. Așteaptă ca toată vieța noastră Lui să o dăm căci pentru a noastră vieță s'a ridicat de pe pământ vieța Lui.

Cine nu știe că Mântuitorul până și de pe sfintele icoane privește spre noi? În unele biserici am văzut icoana lui Hristos astfel zugrăvită că ori în ce parte stăteam, ochii Domnului erau îndreptați spre mine. Și mi-am zis: Ce bine ar fi, să vadă toată lumea această icoană, spre a-și aduce aminte că ochii Domnului văd pe om în toate împrejurările vieții. Și am mai zis: ce bine ar fi dacă fiecare om ar lua ca model al vieții sale pe Mântuitorul. Parecă aud pe mulți zicând: dar noi suntem buni creștini, căci credem în Învierea Domnului și chiar o sărbătorim cu inimă curată. Fericii sunt cei ce pot rosti asemenea cuvinte căci rostul lor, graiul lor ese din gură creștinească. Și totuși nu este destul să credem în Învierea Domnului și să o sărbătorim! Dar cum? — va zice cineva? Iar răspunsul meu și al tuturor propoveduitorilor lui Hristos este acelaș nu, căci în Învierea Domnului cred chiar și cei ce vin numai la Paști la biserică, dar aceasta nu însemnează că sunt buni creștini.

Creștinul cel bun și adevărat pe lângă credința în Înviere știe să-și dea seama de rostul acestei minuni ce putea fi săvârșită numai de Dumnezeu. Creștinul adevărat vede în minunea învierii învățătura că ceace este dela Dumnezeu nu poate să piară. Necredincioșii, adică sutașul și cei ce erau cu el, au trebuit să strige: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta” (Mat. 27 v. 54). Dacă deci necredincioșii de pe Golgota au văzut lucrul lui Dumnezeu, cu atât mai vârtos ni se cade nouă credincioșilor să vedem mai mult și mai bine în Învierea Domnului. În adevăr Învierea aceasta ne dă nouă chezașia nemuririi. Nemurire, nemurire! Cine oare dintre noi nu face planuri pentru un viitor cât mai îndepărtat?? Cine nu dorește ca rodul ostenețelor lui să rămână cât mai mult? Cine dinire noi ar dori ca la capătul vieții să se nimicească cu totul? Chiar și sinucigașul crede că-l așteaptă după moarte o viață mai bună!! Deci este chinuitor, amar de chinuitor chiar numai să cugești la nimicire. A muri ca să nu mai trăești, a fi închis în sicriu ca după aruncarea celui din urmă bulgăr de țărână nimeni să nu să mai gândească la tine, este cea mai cumplită cugetare. Mintea

noastră se revoltă cum s'ar putea să piară strădaniile noastre pline de osteneți din viață iar dorința după o altă lume caută izbândă. Căci n'am fost zidiți de Dumnezeu spre a ne bucura numai o clipă și ca apoi cu dorinți și mai arzătoare să fim aruncați în nimicinie. Nu iubiții mei, nu!! Noi am fost zidiți ca să rămânem, căci altcum Dumnezeu nu ne-ar fi zidit după chipul și după asemănarea sa. Am fost dăruiți cu dar ca să credem într'un Mântuitor, care n'a înviat de dragul unui pumn de țărână, cum zic unii că este omul. „Cel ce crede întru mine, de va și muri viu va fi” (Ioan 11 v. 25) — a zis Mântuitorul.

Iubiții mei fi duhovnicești! În lumina nemuririi noastre înțelegem deci mai bine Învierea Domnului. Domnul n'a înviat pentru florile pieritoare din o grădină oare-care, fie cât de frumoase, și nici pentru oare-cari lucruri trecătoare ale lumii văzute, ci pentru fericirea noastră în viața nemuritoare. Mântuitorul a dovedit prin înviere că este Fiul lui Dumnezeu iar învățătura Sa este dumnezească. În lumina acestei învățături mare este nădejdea noastră că odată și odată vom avea fericire deplină; simțim că trebuie să vină timpul când vom înțelege rostul tuturor lucrurilor. Este bine aici să amintim lumii de azi, că noi toți încă vom învia și ne vom îmbrăca cu trupul de azi, care însă nu va avea suferințe și scăderi ca acum. Ca și primăvara, care din sânul nimicirii aduce flori proaspete, așa va fi și cu trupul nostru. Auzind de învierea trupurilor, vai, cum vor râde mai ales cei cari fără simț de rușine își scutură trupurile în jocuri și dansuri necuviincioase, dar le zic acelora că nu dela mine grăesc. Asculte pe sfântul apostol Pavel: „Că de am murit împreună cu Hristos, credem că vom și învia împreună cu Dânsul.” (Rom. 6 v. 8). Aducă-și aminte că și Hristos s'a sculat din morți cu trupul cu care era pe Cruce și învățăceii au văzut semnul cuielor. Și vă întreb acum pe toți: oare ce semne vom putea arăta noi la înviere? Oare îmbrăca-se-va în altă haină acel trup, care s'a sbătut în dansuri netrebnice? Oare se va înveseli gura celui ce înjură și blastămă pe Dumnezeu? Oare cum va fi cel ce aprinde țigara cât ce iese din bi-

serică și apoi se duce de-adreptul la crăsmă? Și oare ce va zice în fața vecinicii cel ce vieața pământească a petrecut-o în pizmă, ură, mănie și lăcomie??! Tuturora le răspunde Mântuitorul prin cuvintele ce le-a adresat către cei ce căutau să-l omoare: „Că vine ceasul întru care toți cei din mormânturi vor auzi glasul Lui. Și vor ieși cei ce au făcut cele bune întru învierea vieții; iar cei ce au făcut cele rele întru învierea osândirii” (Ioan 5 v. 28—29).

Trebue deci să ne și facem datoria de creștini când ne gândim la minunea Invierii Domnului. „De și se va lupta cineva, nu se încununează de nu se va lupta după lege” (II. Tim. 2 v. 5). Să ne facem datoria pe deplin dacă voim să ne bucurăm de binefacerile Invierii. Să ne desbrăcăm de obiceiurile rele. Să nu batjocurim chipul lui Dumnezeu în om. Să fim mai stăruitori în împlinirea datoriilor noastre creștinești. Mai multă stăruință să arate părinții față de fiii lor; profesorii către elevi, funcționarii către datoria lor, plugarii către munca câmpului și muncitorii din fabrici către datoria lor. Pe scurt: dela cel mai mic până la cel mai mare, fiecare să dovedească mai multă tragere de inimă. Un tânăr rugă odată pe preotul său să-i găsească un post ușor într'un oraș, adică o slujbă care să-i aducă multă liniște. Și ce credeți că a răspuns preotul? „Iubite tinere” — zise preotul — cunosc un singur loc liniștit: mormântul. Dar cunosc și aceea că după liniștea mormântului vine fericirea pentru cel ce se sânguește în vieață! Nevoiți-vă deci, iubii mei fii sufletești, în această vieață cât mai mult. Asigurați-vă fericirea vecinică. Nu vă luați după cei cari se asigură pentru caz de moarte, ca urmașii lor să moștenească bani.

Vai cât de scurtă vedere au mulți! Ei se asigură în cele vremelnice: contra focului, grindinei, împotriva cazurilor de nenorociri, dar nu se asigură pentru vieața nemuritoare, dăruită nouă de Mântuitorul. De aceea, iubii mei, datorie mare am a vă povățui pe toți și a zice tuturor: fiți mai virtuoși, aveți mai multe virtuți!

Da iubii mei! Mai multe virtuți se cer dela toți. Cânduri de foc trebue să sfredelească inimile noastre și să recunoaștem că certurile

ce s'au pogorât între noi cu alegerile comunale, nu sunt o virtute. Pizma și ura dintre noi nu sunt virtuți, lepădarea de credință nu-i virtute, ci o lașitate. Iar a fi creștin numai cu numele este cea mai mare fățarnicie, care se va răsbuna asupra noastră. Vieața Mântuitorului nici o clipă nu s'a abătut dela voința lui Dumnezeu. Vieața Mântuitorului este o aspră muștrare pentru noi cari uităm de multe ori cuvântul „virtute”. Și dacă avem ceva ce nu ne poate răpi nici o putere omenească, aceasta este virtutea. Minte cea mai luminată se întunecă prin boală, dar virtutea este un zid de granit. Lenea, risipa și alte păcate aduc boală și moarte, dar virtutea te ridică la cer. Poți fi învățat să știi picta tablouri, să știi apăra pe cineva ca avocat într'un proces, să fi profesor sau inginer sau comerciant ori plugar bun, dar dacă nu ești virtuos, nimic nu ești. Poți dăruia cât de mult din averea câștigată prin furt și înșelăciune, căci nu ești virtuos.

Poți cânta „Hristos a înviat din morți” ca să răsune biserică, totuși aceasta nu ajunge, dacă nu ești om virtuos. Gânduri curate și inimă curată să cerem dela bunul Dumnezeu și vă mărturisesc că am cerut unul din cele mai mari bunuri de care avem nevoie.

Oare-cine avea cancer (rac) la limbă. Medicul îi spuse că limba va trebui tăiată cel mult peste un ceas, ca să scape de moarte. Bolnavul fu deci rugat să spună cele din urmă cuvinte, căci după tăierea limbii nu va mai putea vorbi. Bolnavul zise numai decât ultimele cuvinte: Lăudat să fie Iisus Hristos! Apoi i-sa tăiat limba. Așa și noi dacă s'ar cere să ne exprimăm dorința cea mai de pe urmă ar trebui să strigăm: Lăudat să fie Domnul carele a înviat din morți. Dar noi, noi și înainte de cea din urmă dorință trebue să fim străbătuți de aceeaș dorință. Căci auzim pe Sf. Pavel zicând către fiecare dintre noi ca odinioară către Timoteiu: „Adu-ți aminte de Domnul Iisus Hristos, carele s'a sculat din morți”. — De aceea trebue să prăznuim Invierea Domnului împodobiți cu toate virtuțile ca să putem dobandi fericirea când vom învia din morți.

Și să nu uităm că o singură mângâiere avem pe pământ ori cine am fi noi: inima

curată dobândită numai și numai prin virtute. Inimă curată vă doresc tuturor ca la fiecare pas al vieții să vă aduceți aminte că inima voastră a bătut numai și numai pentru Hristos Domnul a cărui sfântă înviere o cinștim și o mărim.

Cu această dorință pe buze vă strig tuturor din inimă curată: „Hristos a Înviat“.

Al Vostru al tuturor
Arad, la Învierea Domnului 1927
iubitor și de tot binele voitor
Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului.

Hristos.

Hristos ca Rege a intrat
'N Ierusalimul desfătării;
Poporul l-a întâmpinat
Cu osanalele urării.

Și-aceeași plebe, ce-a strigat
Osana Fiului iubirei,—
Apoi de-ocară L-a 'ncărcat
Și de batjocura hulirii!..

Hristos smochinu-a blăstămat,
Că n-adusese rodul dulce;
Și din smochinul cel uscat
Dușmanii-i pregătise-o cruce.

Iar Iuda când l-a sărutat
Cu sărutarea lui vicleană,
Hristos văzu îndurerat
Cât fu iubirea Lui de vană!..

Pentru cuvântu-i 'ntraripat
Poporul îl batjocurise:
Când un ostaș, când un argat
Pe-un Impărat îl biciuise?

Cu spini apoi încununat
Și cu hlamida mohorâtă,
Lovit și de ostaș mânat
A dus El cruce Lui gătită.

Iar când pe cruce L-au urcat,
L-au pironit la mâini, picioare
Și huluiitor L-au înfruntat
Ca de pe cruce să pogoare!

Și când Hristos u însetat
Ostașul i-a întins o fiere;
Lui, Celul ce a mângăiat
Și-a alinat orice durere.

Și-atunci când sufletul și-a dat
Și a vărsat sudori de sânge,
Părintele nu L-a lăsat,
Și moartea nu-L putu învinge!

Căci sângele-L nu s'a 'nchegat,
Ci-a curs din coasta Lui cu apă;
Iar trupul Lui îmbălsămat
N-a putrezit în neagra groapă.

Hristos din morți a înviat!..
In zorii roși de dimineață;
Puterea nopții a 'mprăștiat
Și dăruitu-ne-a viață!

Hristos ca Rege a 'nălțat
Ierusalimul mângăerii;
Și sufletelor a lăsat
Nădejdea sfântă-a invierii!..

M. Vasilache.

Epistolă de Paști

Dragă Pretine!

Simt că te-am pierdut. Eram împreună ani, zile și clipe și acum văd că te-au smuls de lângă mine anii, cari fug înainte ca niște roibi înspăimântați. Te a îndepărtat de mine fericirea, de a-ți avea ce ai visat: grădinața cu flori și copilași cu părul de aur. M-ai uitat poate din cauza durerilor tale. Altă chestie pretine! Eheu! Când erai mai tiner spuneam amândoi, râzând și glumind, cum se duce la vale de repede apa mânăoasă și turbure a Prutului, puteai amice, să dormi lung și dulce cu căpătâul pe o bucată de piatră. Azi poate ai da toți galbenii din lume pentru perna fermecată pe care ai putea să găsești iarăși odihna de de mult. Nu face nimic! Vremea e fără socoată, ea încarcă mai multe pietrii grele decât poate să ducă carul, care se chiamă mintea și inima o nului. Oh Frate! decând e lumea așa a fost! Fericirea ori dureres, adună oamenii la un loc, cari niciodată nu s-au cunoscut și tot ele alungă pe pretinii cei mai buni la cele două capete ale lumii. Vremea să facă ce vrea, ca și noi să facem ce vrem noi!

Uite cireșii sunt albi și persicii bat în roșu, au înviat și fluturașii să se apropie praznicul praznicilor, care răscolește toate amintirile.

Poate nici una din sărbătorile creștine nu-ți aduce aminte a așa de mult de copilărie și de tinerețe, ca Paștile!

La Paști se întâlnesc mamele robite de lucru și de griji. Se apropie una de alta și spun bucuriile și năcazurile. Și până când ele se spovedesc una celeilalte sincer și cu drag, copilașii, cu daruri de Paști în mână, închele pretinile, care nu să gată decât odată cu moartea. I-ți aduci aminte când eram copii, cu ce sete sfântă așteptam ziua de mână. Parecă pentru noi să făcea ziua, pentru noi erau drumurile așa de liniștite și așa de luminoase. Ni se părea noauă că de dragul nostru sunt verzi grădinile și se

leagănă așa încet de parcă ar face slujbă, liliacul mândru chitat. Ce comori neprețuite erau ouăle meșter încondeiate pe care le așezasem cu mare grijă în hăinuțele pregătite de Paști de mama.

Ce frumos era dragă pretine pe vremurile de atunci. Sărbătoare în biserică, sărbătoare pe toate străzile și sărbătoare acasă. O stântă seriozitate învălura masa de Paști. Părinți, servitori și copii toți la un loc gustau bucatele de Paști cu vorbe și cu fețe care erau altele decât cele de toate zilele.

Dragă pretine răspunde-mi ne-am pierdut noi sufletele de altădată și s'a schimbat lumea. Mai au și azi copii Paștile pe cari le-am avut noi odată? și gustă și el așa sfânta sărbătoare din toate fibrele inimei cum le-am gustat noi adinioară? Ce păcat nespuse de mare ar fi dacă și copiii ar fi căzut jertfă lumii de azi cu idei sceptice și cu inima înăcrîtă de dorul mării deșerte.

Dragă pretine, nu cred că ai uitat și nu se poate să fi uitat, când eram tineri mari la sfintele Paști.

În biserică în care ne duceam noi să prăznuim învierea să cântăm atâtea imne frumoase despre sfânta înviere.

Și noi ce cântam ceilalți simțeau în inimă. Cum leagănă valurile line ale unui lac o barcă împodobită cu flori așa ne legăna sufletul nostru valori de simțiri frumoase. Valurile năpraznice ale vieții au mai spălăcit culorile vii ale vieții noastre, i-au mai rupt și catargele vânturilor ei dar rădăcinile acelor flori de gândire și de simțire cari s-au zămislit atunci când cântăreții trimiteau către cer imnul despre „Paștile frumoase“ ne-au rămas ca o îmbărbătare pentru vremurile de acum și ca o nădejde tare pentru viitor.

Oh Paște sfinte, Paști bune, Paște dulci ale tinereții rămân-ți cu noi.

Dragă Pretine! Poate azi la Paștile noastre se amestecă accente dela sărbătoarea Vinerii mari. Lupta cu vremea, lupta cu tine însuși și lupta cu oamenii seacă inima și te fac mai lemnuros. Când eram copii și ascultam sfintele evanghelii la Vinerea-mare nu le înțelegeam, acum viața ne-a învățat să le înțelegem. Când scriu aceste șire am pe masă înaintea mea două fotografii de ale tale, una e de demult când credeam că lumea în care vom trăi noi, nu e altceva decât un imens câmp cu flori, când râdeam și glumeam, fără nici un gând greu, și cealaltă e de mai de dincoala. Și mi se pare că între chipul tău și între pomii rozi-albi care mâne ori poimâne își vor scutura florile fragede e multă asemănare.

Chipul tău de azi e mai posomorât și mai serios, dar Dragă pretine nu uită ce spune un distins scriitor:

„Omul e ca o peatră frumos împodobită cu pomi și flori și vremea e ca un sculptor care mai întâi roade pomii și florile și apoi se apucă de lucru. În fiecare zi dă o lovitură în urma căreia cade la pă-

mânt o bucată de piatră. Dacă piatra e materie slabă să sfărâmă și praf se alege din ea, dar dacă e materie tare, atunci vremea tot ciopliind și tot lovind nu poate să facă din piatră altceva decât o stâncă frumoasă.“

De sfintele Paște pe cari de atâteori le-am sărbătorit împreună din plina inimă î-ți zic „Hristos a înviat“ și î-ți doresc multă tărie de suflet. Din lacrimile și durerile tale fii harnic și fă un șirag mândru de mărgele scumpe. Câte lacrimi și suferințe atâtea gânduri și simțiri frumoase să-ți deie Domnul pe care oamenii neînțelegători, cu gândul la moarte l-au răstignit, făcându-l să învie cu mărire din morți și se umple lumea, de bucurie.

Cu gândul la grădinița ta cu flori și la copilașii tăi cu părul de aur î-ți trimit o frățescă îmbrățișare.

Dr. Ștefan Ciorolann.

Cuvântare.

La învierea Domnului nostru Isus Christos.*

„Domnul a înviat cu ade-vărat.“

(Luc. XXIV, 34).

Învierea lui Hristos se dovedește prin minunile Apostolilor.

Mulți pun întrebarea: pentru ce Christos nu s'a arătat Iudeilor îndată după învierea sa? Dar aceasta este o întrebare de prisos și nefolositoare. Dacă Christos ar fi nădăjduit, că ei prin aceasta s'ar fi întors la credință, negreșit El n'ar fi pregetat după învierea sa a se arăta tuturor.

Cumcă ei n'ar fi crezut chiar nicicând El li-s'ar fi arătat iarăș după învierea sa, o dovedește învierea lui Lazăr. Acesta murise de patru zile, așa că trecuse în putrejune. Dar Christos l'a rechemat la viață înaintea ochilor Iudeilor, și iarăși l-a deșteptat; însă cu toate acestea El n'a putut a-i aduce la credință; dimpotrivă, l-a făcut mai mari vrăjmași ai săi. Căci ei au venit pentru aceasta a-l omorî. Dacă ei n'au crezut atunci întru El când a sculat din moarte pe un altul nu s'ar înfuria ei oare asupra lui mai tare, când El li-s'ar fi arătat iarăș c'a înviat? Ei prin aceea negreșit nu s'ar fi îndreptat, necucernicia și osânda lor ar fi sporit. Așadar pentru ce El să-l scape de o turbare prisosească, nu s'a arătat lor, ci numai ucenicilor săi; căci El i-ar fi expus numai la o mai mare pedeapsă, dacă după răstignire s'ar mai fi arătat lor.

Așadar El s'a restras dela ochii lor, pentru că să-i cruțe, dar s'a arătat lor prin minunile apostolilor săi. Eră tot una, să fi văzut pe cel înviat, ori să fi

* Traducere îndreptată după cele „Șezzeci și patru cuvinte sau predică“ ale sf. Ioan Gură de Aur, traduse de ep. Melchisedec.

auzit pe Petru grăind slăbănogului: „În numele lui Isus Christos scoală-te și umblă” (Fapt. Apost. III, 6). În adevăr aceste minuni ale Apostolilor, săvârșite în numele lui Christos, erau dovada cea mai puternică despre învierea Domnului, și pentru a convinge despre învierea sa mai mult decât arătarea sa cea personală. Aceasta se vedează din următoarele: Christos a înviat și s'a arătat ucenicilor săi; dar totuși și între aceștia s'a găsit unul, care nu voia să creadă întru învierea Domnului, adică Toma. El dorea chiar, ca înainte de a crede, să pună degetul său pe semnele ranelor, și cu mâna sa să poată pipăi coasta Domnului. Acest ucenic petrecuse cu Domnul în curgere de trei ani, mâncase cu Domnul deapănura la o masă, văzuse cele mai mari semne și minuni, auzise pe însuși Domnul vorbind, — și acum când el a văzut pe Domnul înviat, nu voia să creadă, până ce mai întâi nu a văzut semnele cuielelor și rana cea pricinuită de sulfiță. Spune-mi mie, în asemenea împrejurări ar fi crezut oare toată lumea, dacă ar fi văzut pe cel înviat? Cine ar putea cuteza să afirme aceasta?

Dar noi putem încă și din o altă împrejurare a dovedi că minunile Apostolilor ne conving despre învierea lui Christos mai puternic, decât privirea însuși înviatului. Când poporul a auzit, cum a zis Petru către slăbănog: „În numele lui Isus Christos scoală-te și umblă”, au crezut mai multe mii (Fapt. Ap. IV, 4). Acel Apostol (Toma) a văzut pe cel înviat și totuși nu voia să creadă; dar acești vrăjmași ai lui Christos au văzut minunea lui Petru, și pentru ea au primit credința. Așadar această minune a trebuit să-i fi convins despre înviere mai lămurit și mai puternic decât însuși privirea. De aceea minunile și semnele Apostolilor sunt dovada cea mai puternică despre învierea Domnului. De aceea zice El însuși: „Adevăr, adevăr zic vouă, cece crede întru mine va face aceleași lucruri, care eu le fac, încă și mai mari va face” (Ioan XIV, 12). Căci fiindcă între acestea urmasă răstignirea și mulți prin aceea se scandalizaseră, de aceea acum era trebuință de minuni mai mari. Dacă însă Christos după răposarea sa ar fi rămas în mormânt și între moarte, precum afirmă Iudeii și n'ar fi înviat, nici s'ar fi înălțat la cer, atunci nu numai minuni mai mari nu s'ar fi putut face între numele lui, dar nici una. Luați aminte că în cele zise se cuprinde dovada cea mai îndestulitoare a învierii lui Christos. Repet încă odată: Christos în curgerea petrecerii sale pe pământ a săvârșit semne și minuni, a sculat morți, a vindecat leproși, a alungat duhurile cele rele, după aceea a fost răstignit, și după cum afirmă Iudeii, nu a mai înviat. Ce trebuie să răspundem noi acum Iudeilor? Noi trebuie să le zicem: dacă Christos nu a înviat, cum oare după răstignirea lui au putut să se facă întru numele lui încă mai mari minuni, decât acelea ce a făcut El însuși? Niciodată n'a făcut cineva după moartea sa lucruri mai mari,

decât în viața sa; însă după moartea lui Christos numele său a lucrat minuni, care după fel și însușire și în tot chipul au fost mai mari, decât cele de mai înainte. Ele au fost mai mari, căci niciodată în timpul vieții Domnului umbra sa n'a sculat morți, dar umbra Apostolilor prin puterea lui Christos a făcut aceasta de mai multe ori. Și iarăși, minunile după înviere au fost mai mari, căci la minunile cele de mai înainte era însuși poruncitorul, iar după răstignirea sa, chiar slugile lui numai cu numele lui au făcut minuni încă și mai mari și mai înalte, așa că prin aceasta putere a sa a strălucit și mai tare și mai slăvit. Căci aceea, că un altul numai prin chemarea numelui lui Christos a făcut minuni este mult mai mare, decât când el singur ar fi săvârșit minunile. Vedeți, iubitorilor, că minunile Apostolilor după învierea Domnului au fost mai mari, decât minunile lui Isus Christos însuși? Nu este oare aceasta o îndestulitoare dovadă despre înviere? Căci precum am și zis, mai adevăresc încă odată: dacă Christos a murit și n'a înviat iarăși, atunci ar fi trebuit să înceteze minunile lui; dar în faptă ele nu numai n'a încetat, ci au urmat încă și mai mari și mai slăvite, aceea adică săvârșite prin Apostoli. Iar dacă Christos nu ar fi înviat, atunci nici apostolii nu ar fi putut săvârși în numele lui astfel de minuni; căci era una și aceeași putere a Domnului, care lucra minunile atât înainte, cât și după răstignire, unele prin însuși Domnul, altele prin Apostoli. Dar pentruca dovada învierii să fie cu atâta mai clară și mai vederată, de aceea a trebuit că minunile cele după înviere să fie mai pe sus decât cele dinainte.

Dar de unde știm noi, întreabă cel necredincios, că Apostolii au săvârșit astfel de minuni în numele lui Isus? Din sfântă Scriptură, răspund eu. Dar tu nu vorești a primi această dovadă, și tăgăduiești că Apostolii au făcut minuni; atunci recunoști tu într'ansii o putere a lui Dumnezeu încă mai mare, căci ei atunci fără minuni nu ar fi întors tot globul cel mare al pământului la cunoștința dumnezeieștilor adevăruri. În adevăr aceasta ar fi fost cea mai mare și mai extraordinară minune, ca niște oameni săraci, neînsemnați, neînvațați și nevoiași, în număr numai de doisprezece, să facă următorii ai lor fără minuni, așa de multe cetăți și popoare, așa de numeroase provincii, principii și domnitorii, învățați și oratori, ba mai tot globul pământului!

Dar poate tu ai dori să vezi și astăzi săvârșindu-se minuni? Ei bine, eu îți voi arăta niște asemenea, ba încă și mai mari decât cele de mai înainte, nu numai un înviat, nu numai un orb făcut să vadă, ci tot pământul, care s'a slobozit dintru întunerecul amăgirii. Îți voi arăta nu numai un lepros, care s'a curățit, ci atâtea popoare întregi, care s'au curățit de lepra păcatului prin baia renașterii. Ce minune mai mare dorești tu, omule, când vezi o schimbare atât de mare și așa de repede urmată?

Volești tu să știi, cum a făcut Christos tot globul pământului să vadă? Iată: mai înainte oamenii priviau lemnul nu ca lemn, și peatra nu ca peatră; ei numiau Dumnezeu pe aceste lucruri fără de viață, atât de orbi erau ei! Dar acum ei știu, ce este lemn și peatră, și credința i-a învățat, cine este Dumnezeu; căci numai prin credință poate fi pricepută această viață vecinică și fericită.

Volești tu să mai aibi încă o dovadă despre înviere? Prefacerea cea mare, care s'a săvârșit în duhurile Apostolilor după înviere; această prefacere este o dovadă pentru învierea Domnului încă mai mare, decât faptele cele minunate ale Apostolilor. este în deobște constatat, că chiar omul, care în cursul vieții sale a fost iubit, după moartea sa adeseori se mai pomenște. Dar dacă cineva nu a fost cu destulă inimă bună către un om în viață și încă l-a și părăsit, cu atâta mai sigur îl va uita după moarte. De acolo vine, că nu mai este nimenea, care în curgerea vieții părăsind pe prietenul, sau pe învățătorul său, după moartea lui, să-l prefere la orice altă și să-l puie mai presus de toate, și mai cu seamă când ar vedea, că din această dedare și din această râvnă a sa ar ridica asupra sa mi de primejdii. Dar vezi, că acela ce aiurea niciodată nu se face, s'a făcut la Christos și la Apostoli El, pe când El încă trăia, s'au lăpădat de El și l'au părăsit, la prinderez Lui el au fugit și s'au depărtat, —și acum după ce El a suferit nenumărate batjocuri și defălmări, ba chiar și moartea pe cruce, acum ei îl prețuiesc și-l înalță mai presus de toate, în cât pentru mărturisirea numelui Lui ei cu bucurie jefesc și însuș viața lor. Însă dacă Christos după moartea sa nu ar fi înviat, cum ar fi fost cu putință, ca aceia, cari în timpul viețuirii lui fugise de primejdie, cum după moartea lui dela sine să se arunce în primejdii nenumărate? Toți odinioară fugise, iară Petru se lepădase de Domnul de trei ori chiar cu jurământ. Și acest ucenic, care în timpul viețuirii lui Christos se temea de o biată slujnică și de trei ori se lepădase de Domnul său, la urmă chiar prin jurământ, aceasta acum după învierea Domnului așa de neobicinuit s'a schimbat, încât el nu se spăimânta nici de toată lumea, și public în mijlocul a tot poporului predică, că cel răstignit și îngropat, a înviat a treia zi din morți și s'a înalțat la cer. Aceasta o face el acum fără de nici o frică, și această schimbare a sa ne dovedeste nouă în faptă, că cu adevărat el a văzut pe cel înviat. De unde a dovedit Petru această bărbăție? De unde de aiurea, de cât de acolo, că el eră depl n convins despre învierea lui Christos? Că el l-a văzut, a vorbit cu El și l'a auzit vorbind despre cele viitoare, de acea înfrunța el toate ostecelile, știind că se tratează despre un Mântuitor viu și a dobândit acum un curaj mai mare și o putere mai tare, încât chiar a și murit pentru Christos și de voia sa a lăsat a se răstigni cu capul întors spre pământ.

Așadar când tu vezi, ca după moarte lui Christos încă mai mari minuni se fac în numele lui decât mai înainte, și că ucenicii lui acum îi sunt mult mai devotați, decât înainte, că ei acum în deobște vădesc o mai tare siguranță, și în toate ocaziunile o schimbare atât de măreață și așa de admirabilă, fă singur încheierea din aceste fapte și întâmplări, că cu moartea lui Christos n'a fost totul isprăvit, că mai vartos el a înviat, trăește, și că El cel răstignit, pururea rămâne Dumnezeu cel viu și nemuritor. Căci dacă Dl n'ar fi înviat, ucenicii Lui n'ar fi putut după moartea sa să facă minuni încă mai mari decât înainte. Oarecând îl părăsise chiar Apostolii lui, iată cum toată lumea aleargă la El, și nu numai Petru, ci mi și mi de alții, și mai vartos de acela, cari au viețuit mai târziu și nu au văzut însuși pe cel înviat, și-au dat viața lor pentru dânsul, au fost decapitați și au suferit nenumărate patimi, spre a rămânea statornici în mărturisirea credinței lor întru dânsul și să poată muri întru ea. Dar cum putea acela, care, pentru necredința ta, o necredinciosule, a rămas în mormânt și n'a mai înviat, cum putea acest mort a se arăta atât de puternic în următorii săi și ai îndemna, ca numai pe el să-l adoare și mai bucuroși a suferi și a răbda toate, decât a l să credința întru El? Vezi tu, cum toate acestea dovedesc vederat învierea lui? Minunile, care după moartea lui s'au săvârșit și încă astăzi se săvârșec, dedarea cea mare a ucenicilor, pe care au arătat-o ei atunci și pe care o arată și astăzi, primejdiile cărora s'au supus credincioșii, toate acestea sunt dovezi despre învierea domnului.

De acela, iubitilor, să nu încetăm nici odată a lăuda și a proslăvi pe cel înviat, ca să putem odinioară ajunge la bunătățile cele vecinice și negrăite, prin harul și prin iubirea de oameni a domnului nostru Isus Christos, căruia împreună cu Tatăl și cu viu făcătorul Duh se cuvine cinstea și pururea și în vecii vecilor! Amin!

Pornească Litia.....

*Pornească Litia pria Jară,
Când Reg-let bolnav pe pat;
Din zori zilei până 'n seară,
Să ne rugăm, cu gând curat.*

*Deschideți sfintele biserici,
Răsune clopote duios,
Bătrâni și tineri, frații clerici
Să-i facem voia lui Hristos.*

*Sublim e ceasul, când răsare
Din inim glas de rugăcuni,
Cântarea sfintelor Aitare
Coboară 'n suflete minuni.*

*O Doamne 'ndură-Te și-ascultă
Al sufi telor noastre dor,
Și vindecă L, cu mlă multă,
Pe al Țării mare Domnitor.*

*In lume n'am făcut vre un bine.
Nici știm să ne rugăm frumos,
Dar sufletul ni-e ntr'ig la Tine,
Și la iubirea lui Christos.*

*Când plânge ruga și s'aprinde
Credința 'n piepturile tari,
In brațe, Doamne, ne cuprinde,
Cum ne-ai cuprins la zile mari...*

*N'aduce vântul desperării
Spre Țara, care Tu ne-ai dat,
Ci darul binecuvân'ării
Să Te slăvim neîncetat.*

*Ingenunchiați, cu frunți plecate,
Plângând, noi Te chemăm să vii,
Și 'n inimile întristate
S'aprinde nădejdi și bucurii....*

Protopop Al. Munteanu al lui Vasile.

La Învierea lui Hristos.

Totul s-a petrecut foarte repede... Într-o noapte, precum au prevestit Proroci și El, Isus.

Iar a doua zi până la amiază toate erau sfârșite, și Domnul restignit pe Cruce.

Căci unul din ucenicii săi, Iuda Iscarioteanul, l'a vândut pentru 30 de arginți.

Isus a fost prins când se ruga în grădina Ghețimani, a fost judecat și condamnat la cel mai grozav supliciu; la moarte pe cruce.

Istoria evanghelică în ultimile sale capitole ne arată foarte pe larg și amănunțit toate cele întâmplare.

Deci Mântuitorul suferise moartea și a treia zi a înviat din morți. Apoi mai stă în mijlocul învățăcelor 40 de zile, întărându-i în principiile învățătorei sale sublimă, iar după aceasta s'a înălțat la Ceruri.

Cum a privit apostolii toate cele întâmplare cu Mântuitorul?

Asupra acestei întrebări istoria evanghelică ne dă răspunsul cu prisosință.

Strălucita înviere a Domnului din morți întărește în mod desăvârșit pe cei 11 ucenici în dumnezeirea celui ce a trecut cu ei pe pământ. Învierea devine pentru ei faptul pe care îl vestesc lumii cu o însuflețire uimitoare. Învierea devine temelia pe care apostolii zidesc *Biserica creștină*.

Chiar la începutul ieșirii lor în public, la praznicul cincizecimeii, când au fost întăriți cu putere de sus, prin venirea Sf. Duh, Apostolii au început să predice despre *Învierea lui Isus din morți*. Iar când sunt chemați în fața sinedrului să răspundă că în numele cui fac ei mi-

nunile, Apostolii răspund că „în numele lui Isus Hristos pe care voi l-ați ristignit și pe care Dumnezeu l-a înviat din morți“.

Această fecundă credință a sfinților Apostoli despre temeiul ce-l puneau ei pe învierea Domnului, o aflăm în toate cuvântările lor, și cuprinsă în toate scrierile noului Testament, începând cu Faptele Apostolilor.

Pretutindenea în toată vremea, și la toate împrejurările, învierea Domnului, este soclul de granit pe cari Apostolii și urmașii lor fortifică și înalță adevărurile credinței creștine.

Sfântul apostol Pavel, în epistola către Corinteni, expune întreaga învățătură despre patima de bună voie și *Învierea Mântuitorului*, săvârșite pentru mântuirea noastră și exclamă: „*Dacă Hristos nu s-a sculat, zadarnică este credința voastră*“.

Din cele expuse mai sus se învederează în mod eclatant cât de mult trebuie să cinștim și să venerăm praznicul Învierii lui Cristos.

Zi mare, strălucită, și preamărită de întreaga creștinătate.

Să ne „curățim simțirile“ la sărbătoarea Sfințelor Pești și la creștineasca întimpinare de „*Hristos a înviat*“ cu care ne salutăm toți creștinii să răspundem din suflete curate: *Adevărat că a înviat Domnul Hristos*.

Descoperiri noi de morminte în Egipt.

Se relatează din Kairo: o nouă și senzațională descoperire arheologică trebuie adăusă la descoperirile de până aci ale lui Mr. Cecil Firth, care din însărcinarea ministerului antichităților din guvernul egiptean, conduce lucrările de săpături din Sekkara. — Detaliurile încă nu sunt cunoscute, dar se dă ca sigur, că acolo s'a scos la iveală un mormânt vechiu de cinci mii de ani, aparținând dinastiei a III-a egipteană, ce în multe privințe e unic în felul său. — Acest mormânt al dinastiei a treia, din sus e rotunzit și așezat pe o parte a valului de frontieră, ce înconjoară piramida cu scări, care în circumferența sa e aproape de o milă. Lângă aceasta spre vest e o scară mare, ce conduce în-re stânci. La început se credea că e mormântul lui Imhotep, arhitectul regelui Zoser, care a zidit piramida cu scări. Egiptenii onorau pe Imhotep, ca pe un savant mare al poporului lor. Lui i-s'a atribuit invențiunea medicinei, a științei juridice, precum și a tuturor celorlalte științe. Aflarea mormântului său ar trece de un eveniment de cea mai mare importanță. Dar nu se știe încă apriat, că propriaminte despre ce anume mormânt este vorba. Probabil, că va fi fost mormântul provizoriu în care era așezat regele Zoser, cât

timp piramida cu scări nu era încă construită deplin, care a trebuit să fie locul definitiv de odihnă ori al regelui Zoser, ori al al reginei.

Intrarea o formează un coridor întunecat (tunel) între stânci care e ascuns în dosul unor bucăți de ziduri dărâmate. Coridorul acesta se ramifică în spre diferite direcțiuni; o scară conduce prin un portal în jos la un șir de încăperi subterane, îmbrăcate cu olane albastre, și reprezintă pe „Ka” (sufletul) posesorului mormântului. Două localuri erau cândva apartamente din lăuntruul piramidei cu scări, dar înzestrate și mai pompos. Unul din aceste apartamente are trei uși oarbe sau firide și fiecare decorată cu câte un portret al regelui Zoser, prezentându-l în felurite vestimente și în diferite poziții. Pe acelea musculatura se poate distinge cu toată claritatea. Opera aceasta este executată în relieful foarte scunde și în stilul artistic contemporan. Dacă figurile sunt reliefate chiar și numai într-o înălțime de un milimetru, totuși se pot distinge apriat toate particularitățile lor. Camerele de lângă acest spațiu sunt până acum încă nescrutate. Într'unul din coridoarele menționate au fost găsite 12 ulcioare de vin din alabastru în medie de 91 centimetri înalte. E sigur, că acest mormânt este unul dintre cele mai vechi și remarcabile morminte ale epocii arhaice sau antepiramidale, ce s'a descoperit cândva.

(Tradus din „Temesvarer Zeitung” Nr. 81 din 10 Aprilie 1927).

Nicolae Fizeșianu,
protopop milit. ort. rom. în retr.

Misiuni religioase în Dezna.

Amăsurat ordinului cu No. 1372/1927 al P. S. Sale la 10 Aprilie a. c. am ținut întrunire misionară la Dezna sub conducerea subsemnatului încredințat al Domnului Protopresbiter tractual și cu participarea la slujba sobornicească a preoților: Petru Ardelean din Minead, Ioan Tirla din Slatina, I. Giurgiu din Buhani, Cornel Bodea din Dezna, R. Iojă din Neagra și Ioan Tămaș din Prăjești. La aceasta întrunire misionară a fost așteptat și I. P. C. Sa Domnul Arhimandrit P. Morușca, care însă din impediment de ordin spiritual n'a putut participa.

Cântările liturgice au fost executate de corul din Dezna sub conducerea bisericanului-învățător din loc Teodosiu Rafila. La liturghie s'au cuminecat peste 200 persoane, în frunte cu Dna Preoteasă și familia Dlul învățător T. Rafila. A făcut asupra poporului bună și plăcută impresie exemplul intelectualilor din Dezna.

După masă, în curtea bisericii pe timp de primăvară, am deschis ședința misionară proprie în prezența a peste 250 persoane. La aceasta ședință și-au cetit disertațiile preotul Ioan Giurgiu cu tema „Cre-

dința în Dzeu” și Ioan Tămaș tratând „Iubiți biserica și școala”. Ambele disertații au fost bine prelucrate, poporul le-a ascultat cu atențiune și mângăiere sufletească.

După terminare mulțumind conferențiarilor, intelectualilor și poporului adunat și ne-am depărtat mângăieți, că ne-am împlinit după modestele puteri o scumpă datorie duhovnicească.

Buteni, la 11 Aprilie 1927.

V. Mihulin
preot secretar ppvit.

Mulțumită publică.

Subsemnatul în numele parohiei ort. rom. din Sebiș aduc velle mulțumiri Domnului *Dr. Mihai Mărcuș*, directorul „Băncii Românești” din Arad pentru ajutorul din anul trecut de 1000 Lei și pentru cel de acum de 2000 Lei.

Bunul Dumnezeu să-i dăruiască zile îndelungate cu deplină sănătate până la cele mai adânci bătrânețe, iar pilda Dumnealui să servească și altor credincioși buni cu dare de mână pentru interesarea de sfintele noastre biserici.

Sebiș, la 10 Aprilie 1927.

În numele parohiei
A. Mihulin
paroh.

Misiuni pentru popor în Șiștaroveț.

Duminica din 4 Aprilie a. c. pentru poporul din Șiștaroveț a fost o zi de rară bucurie și înălțare sufletească. Atunci s'au ținut misiuni pentru popor, luând parte un șir mare de credincioși.

La orele 3½ sosim proștii: Vasile Debău din Lipova, Vasile Groza din Dorgoș și Petru Hereț din Ghelmac.

După un popas de câteva minute, ne îndreptăm spre sf. biserică, unde preotul local Gheorghe Francescu ne întâmpină cu cuvinte calde de binevenire, i se răspunde scurt. Să începe vecernia în sobor, la sfârșitul căreia preotul V. Debău rostește în atențiunea încordată a credincioșilor predica despre însămnătatea sf. taine a Mărturisirii cu multă căldură sufletească.

Adresându-se lor ca unor cunoscuți, administrând aceasta parohie 3 luni. Să ne înoim sufletele cum și natura să înolește cu sosirea primăverii desbrăcând pe omul vechiu, păcatul și înoindu ne cu Christos omul cel nou prin mărturisirea păcatelor.

Să mărturisesc 80 bărbați 159 femei afară de copii de școală în număr de 68 în total 307.

Între cei ce și-au mărturisit păcatele notăm pe conducătorii satului: doamna preoteasă, domnul și

doamna notar, domnul învățător, șeful secției de jandarmi cu jandarmii, conducătorul cooperativei, membrii consiliului parohial, fete și feciori și alți fruntași ai comunei.

Dum'neca dimineața utrenia și liturghia se face în sobor. Corul condus de harnicul învățător Rotariu, cor acum înființat din tineri, cântă bine și cu precizie. Serviciul divin lasă urme neșterse în sufletele credincioșilor.

La pricează părintele Heret vorbește însuflețit și convingător despre Sf. Cuminecătură.

Cu frică și cu cutremur să apropie unul câte unul în ordine exemplară și să cuminecă cu trupul și sângele Mântuitorului nostru Isus Christos, iar părintele Francescu împarte broșurile din biblioteca „Creștinului ortodox” 80 la număr, anume aduse, să aibă lectură duhovnicească și armă împotriva celor câțiva sectari despre cari ne place a crede, că în curând vor reveni. Terminată sf. liturghie părintele Groza, mai cuminecă 2 bolnavi acasă la ei. Era ora 12^{1/2} când am ajuns la ospitala casă a păintelui George, unde ne aștepta plină de mulțumire sufletească doamna preoteasă. Luăm prânzul împreună cu domnul și doamna Oprișa notar.

După masă am plecat îmbrăcați dela biserică, să efectuăm înmormântarea unui creștin, unde aștepta o lume de peste 500 persoane.

Să începe prohodul, cântă corul condus de dl. inv. Rotariu dulos. Panegiricul ținut de părintele Groza cu o vervă oratorică, stoarce lacrimi și mișcă sufletele până la plânsul general, a avut momente de inspirație accentuând că sf. Cuminecătură care a primit-o mulți creștini azi, este hrana sufletului și noi trebuie să avem aceasta merinde, pentru că nu știm ziua nici cîșul în care Fiul lui Dumnezeu ne va chema la Sine. O impresie puternică a lăsat asupra auditorului acest cuvânt funebru, momentul psihologic și pastoral a fost bine prins.

După prohod am săvârșit vecernia, când iarăș vorbește părintele Groza arătând cum să petreacă în Domnul cei ce l-au primit în suflete ca și Domnul să rămână cu ei până la sfârșitul vieții lor.

La urmă ne mulțumește părintele Francescu în numele parohienilor săi pentru osteneală, și ne asigură că sămânța aruncată de noi va aduce rod înșutit și că ziua de azi este o zi de înălțare și înviorare sufletească a păstoriiților săi.

Cu aceasta am terminat a 2 misiune pentru popor în tractul Lipova.

Am ținut apol sed'nța intimă de critică asupra predicilor și asupra celor esperiate și am ajuns la convingerea că misiunile pentru popor sunt o cerință imperativă.

Am plecat spre casă voioși, luându-ne rămas bun

dela cei ce au înțeles, că noi ne-am dus la ei să le ducem mângâiere și întărire sufletească, că vremurile sunt grele ispitele multe, secerișul mult și secerătorii puțin.

Cronicar.

Declarație.

Subsemnații declarăm în perfect acord, că nu am fost consultați de nimeni, la nici o întocmire de listă pentru alegerea deputaților la Adunarea eparhială și astfel comunicatul oficial Nr. ad. 438/927 din „Biserica și Școala” (Nr. 12 din a. c.), după care P. S. Sa Episcopul nostru și Consiliul eparhial nu au candidații oficiali, cuprinde purul adevăr.

În fața afirmațiilor celor din afară, că cineva din parte bisericească — uzurpând acest titlu de ingerință — ar fi colaborat la întocmirea unei anumite liste, pentru care se aruncă acum odiul nemeritat pe centrul eparhial, — declarăm, că nici asemenea suspectări nu ne pot atinge pe nici unul, nici chiar ca persoane particulare.

Arad, 15 April 1927.

Dr. Gh. Ciuhondu
protopop, cons. eparh.
Aurel Călniceanu
consilier control.

Mihail Păcățianu
protopop, consilier eparhial.
Demetriu Muscan
consilier referent eparhial.

Simion Stana.
consilier cassar.

Nr. 1708—1927.

Ordin circular.

În conformitate cu adresa Onor. Minister al Cultelor și Artelor Nr. 11.295/927, invităm pe Cucernicii preoți, ca la achitarea pensiilor văduvelor, invalizilor și orfanilor de războiu să ia parte efectivă semnând și atestând gratuit prin iscălitura proprie efectuarea acelor plăți, ca părțile interesate să nu sufere nici o scădere.

Consiliul Eparhial Arad,
† Grigorie.

Nr. 1916/1927.

Comunicat.

Societatea ortodoxă națională a femeilor române din București, cu adresa Nr. 2141/927 ne face cunoscut că congresul și adunarea generală, în anul acesta se va ține la Chișinău în zilele de 14 și 15 Maiu a. c.

Prea cucernicii protopopi și preoți cari voiesc să participe, sunt poștiți a încunoștința comitetul Societății ca să poată lua din vreme măsuri pentru găzduire.

Arad, 9 Aprilie 1927.

*Consiliul Eparhial Arad,
† Grigorie.*

Nr. 2092/1927.

Convocare.

În conformitate cu dispoziția §-ului 32 din Statutele fondului diecezan preoțesc convocăm Adunarea generală a aceluiași fond pe Sâmbăta înainte de Dumineca Tomii la orele 10 a. m. în sala Consiliului nostru eparhial. La Adunare sunt invitați toți protopopii tractuali și câte doi preoți din fiecare protopopiat, ca reprezentanți ai preoțimii.

Arad, la 11 Aprilie 1927.

(ss) *Dr. Grigorie Gh. Comșa*
Episcopul Aradului.

Nr. 2189/1927.

Comunicat.

În conformitate cu art. 7 al Instrucțiunii pentru executarea numărătoarei generale a populației, dispunem, ca Cucernicii Preoți să aducă la cunoștința publicului de pe amvon desăvârșirea recensământului, explicându-se credincioșilor că lucrarea se face în scop curat statistic; de a se cunoaște precis numărul locuitorilor, iar nu pentru așezarea vre-unei dări, ori vre-o rechiziție și că informațiile ce se culeg sunt cu totul secrete. Să se dea deci cu încredere răspunsurile la întrebările puse în buletinul de familie; iar Cucernicii preoți să dea concursul lor prețios pentru înfăptuirea acestei lucrări.

Arad, la 16 Aprilie 1927.

Consiliul eparhial ort. român din Arad.

INFORMAȚIUNI

Hristos a înviat. Tuturor colaboratorilor, cititorilor și prietenilor revistei noastre le dorim sărbătorii vesele cu sănătate și viață creștinească și le zicem: *Hristos a înviat!*

Inchiderea parlamentului. După votarea mai multor legi în cursul săptămânii, Parlamentul a fost închis.

Sănătatea M. S. Regelui. După cele din urmă știri M. Sa Regele merge spre însănătoșire.

Omăt la Predeal. După un timp de primăvară zilele trecute, în părțile orașului Predeal s'a lăsat o ninsoare acoperind pământul cu omăt ca n totul ernel.

Un tren ars. Noaptea spre 11 Aprilie o mare nenorocire s'a întâmplat pe drumul de fier.

Între stațiile Ploești și Tândărei s'au ciocnit două trenuri.

Din pricina ciocnirii s'a aprins benzina dintr'un vagon și apoi întreg trenul a ars. În clipa detunăturilor au fost uciși 4 oameni și mai mulți răniți. Pagubele trec peste 30 de milioane lei.

Altă ciocnire de trenuri. Trenul care venea de la Budapesta, din Ungaria, la București, a deraiat aproape de Brașov. 13 călători s'au răniți și 5 vagoane răsturnate.

Înscrierea tuturor locuitorilor din țară. În ziua de Paști, ve va face înscrierea tuturor locuitorilor din țară.

Înscrierea se va face de către comisiile de înscriere, cari vor fi ajutate la orașe de comisarii de poliție, iar la sate de notari.

Despre această înscriere, pe la sate oamenii vor fi înștiințați prin batere la toabă.

Pentru cei care nu vor arăta drept la înscriere sau nu vor vrea să se înscrie, se prevede o amendă de la 100 până la 100.000 de lei și de la 1 până la 15 zile închisoare.

Intervenția preoțimii pentru modificarea proiectului legii armonizării salariilor. Cu ocazia discuției proiectului de lege privitor la armonizarea salariilor reprezentanții preoțimii din țară au obiectat, la Senat, nedreptatea care se face preoțimii, punându-se preoții pe o treaptă mai inferioară față de ceilalți funcționari cu studii egale.

Asifel, s'a cerut, ca preoții licențiați în Teologie să fie ridicați la tipul 8 și doctorii în Teologie la tipul 9 ceea ce i-ar egaliza cu profesorii secundari.

De asemenea s'a cerut ca și înalții prelați, episcopii și arhiepiscopii, să fie ridicat, în privința salariilor la un timp mai mare decât cel prevăzut în proiect.

S'a intervenit, ca Săncătatea Sa Patriarhul M.rom să fie ridicat la tipul 28.

Preoți recunoscători. Preoțimea din protoprezbiteratele: Buteni, Gurahonț și Hălmagiu întrunită în adunarea *Asociației Clerului A. Șoguna*, a adresat P. S. Sale Episcopului nostru Grigorie, telegrame omagiale, aducându-i adâncă recunoștință și mulțumită,

pentru munca depusă împotriva sectelor și propagandă de intensificare a vieții religioase în eparhia Aradului.

Sf. Gheorghe. În baza instrucțiunii tipicului bisericesc, se face atent clerul spre știri și acomodare; că Sf. Marele Mucenic Gheorghe se va sărbători a doua zi de Paști, și nu în 23 I. c., Sâmbăta sfințelor Paști.

O brosură interesantă. Recomandăm cu multă căldură cititorilor noștri broșura d-lui Olimpiu Botoș: „Activitatea lui Slavici la „Tribuna“ din Sibiu. Broșura este editată de revista social-economică „Societatea de Măine“ din Cluj (Plaza Unirii 8), care încă merită să fie citită de toți cărturarii români ai zilelor noastre.

Treceri la ortodoxie: Dochia, soția lui Ioan Stan; Dochia, soția lui Iacob Danșoș; Floare Borșan și Teodor Mocuța, maestru, bapțiști vechi din Curtici, au rupt toate legăturile cu sectarii și au intrat în șirul credincioșilor noștri. În curând vom raporta și despre alte treceri din Curtici, între cari va fi și un corifeu baptist.

CONCURS

—□— **Cluj / Central**

Nr. 204/1927.

Concurs din oficiu.

Pe urma ordinului consistorial Nr. 1015/1927 se publică concurs din oficiu, pentru îndeplinirea postului de capelan temporal cu dreptul de succesiune pe lângă parohul Ioan Micu din Căpâlnaș (protopopiatul Lipovei) cu termen 30 de zile dela prima publicare în organul oficios „Biserica și Școala“.

Emolumentele sunt:

1. Un intravilan parohial de 1600 st □.
2. Una seslune de pământ din cele reduse, numită și siala I.
3. Stolele legale.
4. Birul legal.
5. Eventuală întregire dela stat, pentru care parohia nu garantează.

Alesul capelan, din bir și stolele va beneficia jumătate, iar jumătate revine parohului pe timpul cât va fi în funcțiune, având a suporta toate sarcinile după venitul ce beneficiază.

Alesul este îndatorat a predica în duminici și sărbători, a catehiza la școalele primare din localitate.

Parohia e de clasa I. (primă) se admit însă și recurenți cu cvalificațiune de clasa a. II. (doua).

Reflectanții își vor înainta recursurile ajustate cu documentele recerute, precum și cu certificat despre eventualul serviciu pstatat, — adresate Comitetului parohial ortodox român din Căpâlnaș — la oficiul protopopesc ort. rom. din Lipova și cu prealabila avi-

zare a protopresbiterului tractual se vor prezenta în vre-o Duminică ori sărbătoare în sf. biserică din Căpâlnaș spre a-și arăta desteritatea în cele rituale și oratorie, observând strict dispozițiunile §-ului 33 din Reg. pentru parohii.

Cel din alta dieceză au se posedă permisunea P. S. Sale D-lui Episcop diecezan de a putea recurge, ceea ce vor dovedi protopresbiterul tractual, spre a li-se da voia a se prezenta în parohie.

Lipova, la 2 Aprilie 1927.

Fabriciu Manuilă, protopresbiter tractual.

2—3

Nr. 2210/927.

Ordin circular

Ministerul Cultelor și Artelor ne comunică adresa Nr. 17058 de următorul cuprins:

1. Actualile carnete cu reducere de 50% pe C.F.R. sunt valabile numai până la 1 Maiu 1927;

2. Se va libera noui carnete de reducere de 50% pe C.F.R. personalului bugetar al Statului cu începere dela 1 Aprilie 1927;

3. Prețurile carnetelor se fixează după cum urmează: pentru cele de clasa I a Lei 30, pentru cele de clasa II-a Lei 25, pentru cele de clasa III-a Lei 20 și pentru cele de copii Lei 10.

4. Carnetele se vor vinde numai în București și numai contra cost numerar la locul indicat pentru vânzarea lor.

Comunicându-vă acestea avem onoare a Vă ruga să binevolți a dispune să se pună în vedere tuturor oficiilor pendinte de acea Chiriarhie, al căror personal se plătește din bugetul Ministerului, că pentru obținerea nouilor carnete de reducere de 50% pe C.F.R. să se adreseze acestui Minister, numai prin Chiriarhie, care va înainta cererea, sau fiind mai multe un tablou de ele. În adresă se va arăta numele și pronumele persoanei pentru care se cere carnetul, funcțiunea instituția la care servește, comuna și județul.

Pentru soție, se va nota atât numele său cât și al soțului, cu arătarea funcțiunii ce ocupă, iar pentru copii, pe lângă numele lor și al părintelui, se va mai nota și data nașterii.

Odată cu adresa se va înainta fotografia persoanei pentru care se cere carnet, având semnătura proprie, pe verso, nu pe față. Fotografia va fi de dată recentă și va avea formatul obișnuit al fotografiilor de legitimație, pe fond alb.

Ca urmare a acestui comunicat invităm Cucer-nicii Preoți ca în termen de 10 zile să înainteze Consiliului nostru parohial de-a dreptul fotografia cu prețul costului carnetului în numerar plus un Leu pentru spese. Consiliul nostru le va trimite toate cu un tablou Onoratului Minister.

Arad, la 20 Aprilie 1927.

(ss) **Dr. Grigorie Gh. Comșa**
Episcopul Aradului

Redactor responsabil: **SIMION STANA.**

Censurat: **Prefectura Județului.**